

Ichkèria!

**Fora l'exèrcit rus de
Txetxènia!**

**Reconeixement
de la independència!**

**Armes
per la
resistència!**

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

Cronologia

La lluita d'un poble

Txetxènia és el nom russificat del territori que avui els seus habitants anomenen Ichkeria. La regió del Caucas Nord es coneix també com a Transcaucàsia.

- s. VII Cristianització. Primer testimonis sobre tribus txetxenes.
- s. X Naixement de l'estat rus entorn a Kiev. Txetxènia formava part del regne dels Kazars.
- s. XIII Conquerida pels mongols, perteneix a la Horda de l'Or (1227) i després al Kanat d'Astrakan (finals del XIII fins el 1556). Extensió de l'islamisme.
- s.XV-XVI Establiment dels Cosacs (grups paramilitars cristians rebels a Rússia) al nord del riu Terek. Enfrontaments per ramats i terres, no ètnic-religios (matrimonis mixtes)
- s.XVII-XVIII Campanyes txetxenes (1604, 1685 i 1712) per mantenir cosacs al nord de Terek.
- 1722 Pere l el Gran príncep de Geòrgia- fins a les zones independent-. Primer xoc rus-txetxè a la vall d'Ender: derrota russa. Hostigament als kalmuks per què la vengin.
- 1730-60 Successius fracassos russos. Cosacs com a braç rus, a canvi de privilegis i terres.
- 1760 Daguestan i Txetxènia assetjades per Rússia: controla Geòrgia, Armènia i la regió Azerí. Colonització amb neteja ètnica i repoblament.
- 1765-79 Kabards – amb txetxens- lluiten contra els russos.
- 1818 El general rus Yermolov funda Grozni. Resistència txetxeno-daguestana
- 1834 S'inicia la lluita del Shamil amb els seus muntanyesos
- 1853-56 Derrota russa a Crimea (Nicolau I).
- 1859 Rendició de Shamil (25 anys de lluita). Segueix guerra al Caucas: Txerkersos forçats a desplaçar-se a Turquia
- 1862-65 Revolta txetxena. Circasians sotmesos
- 1877-78 Nova revolta popular txetxena
- 1901 Majoria de tribus Abkhazian-Adigean eliminades (com els Ubikhos) o deportades a Turquia. També milers de txetxens deportats o emigrants.
- 1914-17 I Guerra Mundial: turcs envaeixen el Caucas i són derrotats. Txetxènia no fou ocupada. Txetxens forment regiment integrat a la *Divisió Salvatge* del Gran Duc Nicolau (batalles Càrpats)
- 11/5/18 Independència de la "Confederació de Pobles Transcaucàsics" o "República dels Muntanyesos".
- 1919 Resisteixen a l'exèrcit de Denikin¹ a les muntanyes
- 1920 Entra l'exèrcit roig: revolta de Shamil
- 20/1/21 República Soviètica dels Muntanyesos amb Txetxènia, Ingushetia, Ossètia, Kabarda, Balkaria i Karachay. Constitució basada en el *Shariat*².

Governos dels *padishahs*, exguerrillers comunistes. Pau. Desenvolupament de la NEP³.

- 1921-24 Detenció dels *padishahs*. Es creen 6 regions autònomes: Karachay-Cherkess (12/1/22), Kabardino-Balkar (16/1/22), Adyghe (27/7/22), Txetxènia (20/11/22), Ingush (7/7/24), y Ossètia del Nord (7/7/24). Dissolució de la República Soviètica dels Muntanyesos (24). Mort de Lenin (21/1/24)
- 1925 Ressorgeix la resistència armada
- 1929 Col·lectivització forçosa al Caucas Nord
- 1929-30 Insurrecció generalitzada amb Istamulov. Moscou "cedeix" i la GPU⁴ deté dirigents; Istamulov resisteix i crida a la *guerra santa*, s'exten pel Caucas Nord fins l'abril del 30
- 1931-35 Stalin abandona el pla de col·lectivització. La GPU mata a traïció a Istamulov. Bandes per venjar-lo.
- 5/12/35 Nova Constitució de la URSS. Es crea la "República Autònoma Socialista Soviètica Txetxena-Ingush"
- 1936-38 Onada repressiva de Stalin. Judicis de Moscou
- 1937 "Operació General per a l'eliminació dels elements anti-soviètics" a Txetxènia: 35.000 detinguts per la NKVD (substituta de la GPU i les seves *txeques*).
- 22/8/39 Pacte de no-agressió germano-soviètic.
- 1940 Insurrecció d'Israelov. "Govern Provisional Popular Revolucionari de Txetxènia-Ingushetia"
- 22/6/41 Els alemanys envaeixen la URSS. S'extén la insurrecció a tot el Caucas: independència.
- 1942 Alemanys a Taganrog (500 km de Txetxènia) "Crida al poble Txetxè-Ingush" de Israelov per rebre els alemanys com a aliats si reconeixen la independència caucàsica. Bombardeigs soviètics de poblacions del Caucas.
- 1944 Invasió alemanya del Caucas, no de Txetxènia. Setge de Stalingrad: contraofensiva i derrota alemanya
- 1943-44 Per "traïció i col·laboració amb l'enemic" deportació de txetxens, ingushs, balkars i karaxays: entre 1,4 i 1,7 milions disseminats per Sibèria i l'Àsia Central.
- 1953 Mort de Stalin. Campanya de *desestalinització* de Krusxov.
- 1957 Retorn de txetxens i restabliment de la seva República en el marc de la URSS.
- 1986-88 Disturbis anti-russos a Kazajstan. Gorvachov posa en marxa la Perestroika i la Glasnost.
- 1988-90 Esclata la pressió de pobles: lluites contra Rússia o interètnics: Alt Karabay i Azerbaijan (88); Geòrgia, Abjasia, Uzbekistan i Kazajstan (89); Azerbaijan, Tadjikistan, Kiguzistan, Kazajstan i Uzbekistan (90). Les últimes tropes russes deixen Afganistan (89). "Declaració de l'estat sobirà de la República Txetxena-Ingush" del Soviet Suprem de la República de Txetxènia (90). Desmembrament de la URSS.
- 1991 Mobilitzacions ratifiquen la independència. Elecció de Dudaev. A Rússia, *leltsin*.
- 1994-96 Guerra amb Rússia i triomf txetxè. Mort de Dudaev; Masjadov assumeix la presidència txetxena. Pacte russo-txetxè sobre el procés d'independència.
- 1999 "Zones alliberades" al Daguestan es regeixen pel *shariat* i neguen el poder rus i daguestà. Invasió del txetxè Basaev – opositor de Masjadov-, va servir d'excusa per a bombardejar la guerrilla i els pobles rebels. Actual guerra russo-txetxena.

Notes:

1. Denikin, general que va dirigir l'Exèrcit Blanc burgès en la guerra civil contra els bolxevics, després de la revolució d'octubre.
2. *Shariat*: dret musulmà basat en el Corà i la Sunna –tradicional-
3. Nova Política Econòmica, impulsada per Lenin en tot l'estat.
4. GPU, també coneguda com a *txeka*, era la policia secreta.

Fora l'exèrcit rus de Txetxènia!! Armes per la resistència! Reconeixement de la independència!

L'ultimàtum a Grozni per l'11 de desembre és la prova més palesa de la magnitud del genocidi i la neteja ètnica. Des del 16 de setembre el poble txetxè és víctima d'una nova agressió de l'exèrcit rus. Bombardeigs sobre columnes de refugiats, atacs a poblacions rendides... es tracta d'una campanya oberta de neteja ètnica, contra un país que en els darrers nou anys ja ha perdut el 80% de la seva població, entre morts i desplaçats. Davant d'això, l'única opció pels txetxens és la resistència, la qual cosa ha portat a 23 alcaldes a exigir al president, Aslan Masjàdov, que demani armes a Occident.

Yeltsin, d'acord amb el Primer Ministre Putin i el poderós Partit Comunista de Ziuganov, planteja la nova ofensiva com una resposta de l'Estat rus contra els grups "terroristes" txetxens a qui acusen dels atemptats contra diversos edificis de Moscou i de intervenció a la república veïna del Daguestán. Però darrera el pretext de la lluita contra l'amenaça terrorista, els interessos reals que motiven l'agressió a Txetxènia són ben diferents. D'una banda, està en joc el control rus sobre l'oleoducte Baku-Zheyjan, d'importància vital per a la zona, integrat en el projecte de construcció de vies energètiques per comunicar Europa occidental amb l'Afganistan, l'Iraq, Txetxènia, Geòrgia, Turquia, Bulgària, Macedònia i Albània... Un projecte que no té en compte pobles com el kurd, que són víctimes de genocidis sistemàtics. D'altra banda, la campanya de neteja ètnica imposada per Yeltsin, també té motivacions de signe polític. Es tracta d'aixafar la lluita dels txetxens per la independència, perquè no es pot permetre que el seu exemple d'estengui a altres zones de la Federació Russa, avui una gran presó de pobles.

Aquest nou genocidi s'està duent a terme amb la complicitat dels governs occidentals, que donen carta blanca a Yeltsin oferint-li cobertura política i de fet legitimant la seva actuació: el 19 d'octubre, després d'un mes de bombardeigs russos sobre Txetxènia, es reunien a Moscou els ministres de Justícia i Interior del G8; el 18 de novembre a la Conferència de l'OSCE, Clinton s'entrevistà cordialment amb Yeltsin, el qual deixà ben clara la seva voluntat d'arribar fins al final en les operacions a Txetxènia. La Conferència va acabar amb un acord en què tots els membres van afirmar "reconèixer plenament la integritat territorial de Rússia i condemnar el terrorisme sota totes les seves formes". Tot això posa en evidència la doble moral dels governs occidentals, que defensen segons els convé la "ingerència humanitària" com a Timor o la no ingerència en els afers interns d'un país com a Txetxènia o Kurdistan. No són motivacions humanitaristes el que mou aquests governs sinó, en cada cas, els seus propis interessos polítics i econòmics.

La única sortida per al poble txetxè és que es recolzi la seva decisió i es pressioni els governs per reconèixer la seva independència fins a les darreres conseqüències. Això suposa també que se'ls garanteixi el dret a l'autodefensa davant aquesta agressió salvatge, i per tant que pugin disposar de l'armament que demanen. Com el 96 un element determinant –juntament a la resistència txetxena- serà la resposta del poble rus. Fa tres anys el moviment de mares de soldats (en van morir 80.000) va ser decisiu per arraconar el Govern i provocar la retirada russa. És en aquest sentit que la política dels comandants guerrillers com Basaiev i altres amb les accions per "portar la guerra a Rússia" o al Daguestan no afavoreixen la lluita per la llibertat del poble txetxè, al contrari, reforça la campanya genocida de Yeltsin i permeten la intoxicació xenòfoba del poble rus.

Cal aturar la destrucció de Txetxènia, i ara en concret de la ciutat de Grozni; **cal la mobilització de les organitzacions de treballadors i democràtiques**

- * per la retirada immediata de les tropes russes i en defensa de Grozni
- * pel reconeixement de la independència de Txetxènia, davant els hipòcrites governs que avui avalen la política genocida de Yeltsin contra el poble txetxè.

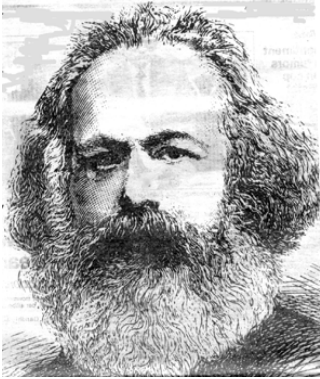
LI **3**

El marxisme i el tema nacional

La política davant els moviments nacionals constitueix un debat històric en el marxisme. Les monstrositats estalinistes, realitzades en nom del leninisme, van afegir encara més confusió, però encara avui, moltes organitzacions que es reclamen d'haver trencat amb l'estalinisme (o de no tenir-hi res a veure), segueixen desenvolupant els seus mateixos posicionaments, posant en qüestió per exemple el dret a un Kosovo o una Txetxènia independents. La política de Lenin i de Trotsky va ser totalment oposada a l'estalinisme, reivindicant el dret a l'autodeterminació nacional fins a les darreres conseqüències, és a dir, la independència. Per nosaltres, els seus plantejaments continuen essent vàlids avui, i de nou enfrontats als qui des d'un fals internacionalisme, qüestionen el dret nacional dels pobles.

De Marx a Lenin fins la Revolució Russa

Marx inicialment va donar per resolta la qüestió nacional a Europa, considerant-la part de les reivindicacions burgeses que la instauració del capitalisme havia deixat enrere. Fins i tot va qualificar els nacionalismes com el polac com a "reaccionaris". Tanmateix, el propi Marx, en viure a la Gran Bretanya, va arribar, per la via del mal que feia el xovinisme britànic al proletariat anglès, a defensar el dret a l'autodeterminació d'Irlanda, i feu famós allò de "un poble que oprimeix d'altres pobles no pot ser lliure" (1867). Quedava servida la polèmica entre els marxistes: i la realitat la posaria a prova repetidament.

El primer gran debat es donaria entre Rosa Luxemburg i Lenin. La primera, arribant a considerar –"econòmicament"– avantajoses per al proletariat les annexions com a forma "d'enderrocar les estaques" frontereres, s'oposava als moviments nacionals considerant-los reaccionaris (Tesis polaca). El segon, totalment contraposat, recollia la posició de Marx davant Irlanda, i feia de la defensa del dret a l'autodeterminació nacional un deure per als revolucionaris, i especialment per els de la nació opressora (Programa del PSR de 1903). Així, defensaria el dret a la separació de Noruega de Suècia el 1905 –malgrat l'àmplia autonomia que tenia–, sense importar-li que els noruecs, a continuació, elegissin un rei. Analitzà a més el caràcter polític de l'opressió nacional: no es tracta de si econòmicament aquella nació és rica o pobra, o si el pes de la seva burgesia en l'aparell estatal opressor és major o menor, sinó de la seva situació d'opressió política com a poble, la qual cosa fa de la defensa del seu dret a l'autodeterminació un deure revolucionari. Finalment, assenyalava que el dret nacional no és exclusivament polític, sinó també econòmic: fa a la sobirania d'aquesta nació sobre els seus propis recursos. Tanmateix, una vegada i una altra, aclareix que l'independentisme no és la nostra política, i que els revolucionaris han d'intentar sota totes les formes, defensar aquest dret sense fragmentar la classe obrera, és a dir, abanderant posicions autonomistes.

Les lliçons de la Revolució Russa

Amb aquests plantejaments es va arribar a la revolució i el 2/11/17 es va fer pública la "Declaració dels drets dels pobles de Rússia" on a més de ser reconeguda la igualtat i la sobirania de cadascun d'ells, es reivindica el dret a la "lliure autodeterminació, sense excloure la separació i la constitució d'Estats independents". La firma va ser de Lenin "En nom de la República Panrusa".

Això implicava una política d'integració, per bé que amb la màxima autonomia, dins la República Panrusa (*de totes les Rússies*). Si resolien tenir estructura estatal pròpia, la república es reconeixia, però quedava per fora de l'estat soviètic. Així va passar amb Finlàndia, on la seva direcció boltxevic, es va trobar entre la resolució del seu poble de independència, i la de autonomia dins la República Panrusa de Lenin. Van

optar per constituir una República Obrera independent. Trotsky, en nom de l'estat soviètic, reconeix la independència (3/1/18) i la República Obrera Finlandesa va subscriure un tractat amb la Panrusa (1/3/18) -de caràcter semblant a una Federació-, abans de ser derrotats el 29/4/18 per la reacció finlandesa.

L'altre cas tràgic va ser Ucraïna que es va dividir. La posició autonomista boltxevic es va imposar en els nuclis obrers i amb molts immigrants russos que van proclamar un govern roig a Jàrkov (12/17) que es va integrar a la República Panrusa. Mentre que, amb el pes del camperolat es proclamava una República Independent a Kiev (11/17). A la guerra civil això derivà en 2 ucraïnes contraposades, una obrera, integrada a l'Exèrcit Roig, i una altra essencialment camperola i anarquista, amb l'Exèrcit Negre de Majno.

Malgrat ambdues enfrontaven a Denikin, com també ho feien entre elles, l'Exèrcit Blanc ho utilitzà per aconseguir crubar Ucraïna cap a Hongria on aixafà la revolució de Bela Kun. Mentre aquest, desesperat, reclamava un canvi radical en la política boltxevic a Ucraïna.

El canvi el va imposar Trotsky quan el 30/11/19, en entrar a Ucraïna juntament amb l'Exèrcit Roig, va fer públic el reconeixement que "Ucraïna és la terra dels obrers i camperols ucraïnians (...) Un cop la darrera banda de Denikin sigui derrotada, el poble treballador de la Ucraïna alliberada, decidirà les seves relacions amb la

Rússia soviètica (...). Visca la Ucraïna Soviètica lliure i independent". Lenin ho recolzarà amb la carta al PC ucraïnà, on deixa obertes totes les possibilitats en un futur "Congrés dels Soviets d'Ucraïna". Això permetrà un front únic entre els 2 exèrcits que farà retrocedir Denikin.

Tot això es va reflexar tant en el programa del Partit Boltxevic de 1919, com en el de la Internacional Comunista: "...El

partit proposa, com una de les formes de transició cap a la unitat plena, una unió federal dels estats organitzats sobre el model soviètic". Aquest model federal –justificat segons Lenin, per "diferències nacionals serioses que fagin realment necessària determinada separació estatal"– és el que l'estat soviètic farà arribar al congrés dels Muntanyesos (Caucas Nord) en el 21, després del seu èxit per a resoldre les relacions amb l'Azerbaidjan i Ucraïna.

La creació de la URSS i la qüestió caucàsica

Tanmateix, a partir de 1921, el partit boltxevic es veu obligat a combinar aspectes molt diferents: 1. S'instaura la NEP (Nova Política Econòmica) intentant guanyar el camperolat i la petita burgesia per a la revolució, així com intentant resoldre la crisi econòmica i sortir de l'economia de guerra; 2. Es fa imprescindible incrementar la centralització per abordar els grans serveis –com l'electrificació– i el desenvolupament de la indústria pesada; 3. Està fora de lloc plantejar-se retrocedir en els postulats federalistes. Així neix la necessitat de crear la URSS, que si d'una banda incrementava el seu aspecte centralitzat en estretar els vincles més enllà de la Federació –per això proposen una Unió–, de l'altra, contemplava l'aspecte nacional en crear una segona cambra en què cada república o regió autònoma tindria un vot més enllà dels seus habitants, i de la qual dependria la centralització econòmica i administrativa. Va ser el que es va conèixer com el debat sobre "l'autonomització".

Ja la primera redacció de Stalin sobre el projecte de la URSS havia estat rebutjada per Lenin, ja que partia del fet que totes les repúbliques federades passarien a gaudir únicament d'autonomia. La segona, que fou aprovada, tot i que contenia modificacions proposades per Lenin, el va deixar molt preocupat, pels informes que el va fer arribar a Mdivani –dirigent georgià– de la política aplicada per Stalin i Ordzhonikidze al Caucas. Ja malalt, Lenin no va poder assistir al XII Congrés en què s'havia de resoldre l'assumpte; Mdivani i Rakovsky

ho faran enfrontant-se a les maniobres de Stalin de dissolució de repúbliques i divisió en regions ètniques – com en el Caucas Nord o l'Àsia Central– que quedarien com a regions autònomes i li permetran des de Rússia (que determina el vot de les seves regions autònomes– moure els fils de tota la Unió. L'evolució posterior de Stalin no va fer sinó consolidar aquests temors. Per la seva banda, Lenin, en l'anomenat "testament" alerta d'aquests problemes i ratifica la seva política respecte el problema nacional, supeditant fins i tot mesures més avançades de centralització econòmica.

Trotsky teoritzarà la concepció de Lenin desenvolupada en el testament, arrancant del plantejament de Marx de que ja el capitalisme hauria superat l'estadi dels estats nacionals. Així a la Revolució Permanent analitza com, al igual que d'altres reivindicacions democràtiques, el desenvolupament de l'imperialisme fa que la burgesia –que històricament las va defensar– no pugui resoldre-les, i que és el proletariat qui, en el camí cap a la revolució socialista, haurà de fer seva la lluita per aquestes reivindicacions. En el polític, ho concretarà en el Programa de Transició. Però també a les seves posicions davant la qüestió catalana a la guerra civil espanyola, i davant la Ucraïna soviètica ja a les portes de la II Guerra Mundial, defensant el seu dret a l'autodeterminació, fins a la independència.

Testament de Lenin

*Em sembla que he caigut en una greu culpa davant els obrers de Rússia per no haver parlat amb prou energia i força del decantat problema de l'autonomització, denominat oficialment, crec, problema de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (...) Es diu que era necessari unir l'administració. D'on han sortit aquestes asseveracions? No serà de la mateixa administració russa que (...) hem pres el tsarisme havent-nos limitat a ungir-lo lleugerament d'oli soviètic? (...) Em sembla que en això han tingut un efecte fatal la precipitació i les aficions administratives de Stalin, així com el seu enfrontament contra el decantat "socio-nacionalisme" – en d'altres articles traduït com a burgès-nacionalisme-. I proposava mesures concretes per a corregir-lo, entre elles: s'ha de mantenir la Unió de Repúbliques Socialistes pel que fa al personal diplomàtic (...); s'ha d'imposar un càstig exemplar al camarada Ordzhonikidze (...) La responsabilitat política per tota aquesta campanya de veritable nacionalisme rus ha de recaure, com és natural, en Stalin i Dzerzhinski; s'han d'implementar les normes més severes sobre l'ús de l'idioma nacional en les repúbliques de població ètnicament diferents (...). No hi ha dubte que sota el pretext d'unitat del servei ferroviari, sota el pretext d'unitat fiscal, etc... amb l'administració pública que tenim ara, es cometrà una infinitat d'abusos de caràcter rus pur (...) - Com això era anteposar el tema nacional a l'econòmic, Lenin precisarà: **de cap manera ens hem d'encegar pel fet que, com a resultat de tot aquest treball, no retrocedirem en el següent congrés dels soviets, és a dir, que mantiguem la unió de repúbliques socialistes soviètiques només en l'aspecte militar i diplomàtic, restablint en els altres aspectes la completa autonomia (...) el mal que pot patir el nostre estat per la manca d'administracions públiques nacionals unificades amb la russa és incalculable i infinitament menor que el mal que ens faria no només a nosaltres, sinó a tota la internacional, als centenars de milions d'habitants d'Àsia, la qual ha de sortir a l'escenari de la història en el futur proper, seguint-nos les passes.**"*

(Lenin. Obras escogidas. Tomo 12. Ed. Progreso, Moscú 1977)

La república Soviètica dels Muntanyesos

L'expansió russa en el Caucas sempre trobà la resistència més organitzada a Txetxènia i Daguestan. A la primera, el proto-estat Islàmic de Shamil, va resistir un quart de segle a Rússia, fins a 1864.

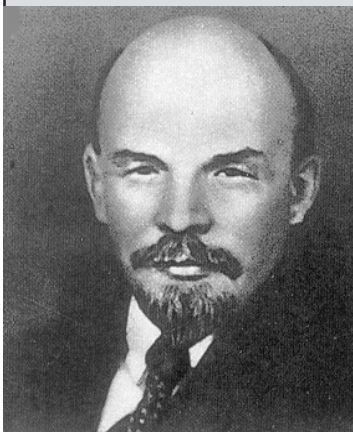
El maig de 1.918, poc després de la revolució boltxevic, la República Transcaucàsica –que incloïa Txetxènia– declarà la independència. El setembre del 19 va passar a denominar-se Emirat Nord-Caucàsic i s'enfrontà a les muntanyes contra l'exèrcit zarista de Denikin, encara que els txetxens del pla es van sumar a l'exèrcit blanc. Però un cop acabada la guerra civil, l'entrada de l'Exèrcit Roig el 1920 a Txetxènia provocà una nova revolta, la de Said Bek Shamil.

El 20/1/1921, encara amb la insurrecció de Shamil, el Congrés de Muntanyesos es reuní a Vladikavkaz. Moscú envià el Comisari del Poble per a les Nacionalitats, Stalin, per fer-los arribar la proposta boltxevic: amnistia pels insurrectes de Said Bek, reconeixement de la sobania i independència dels Muntanyesos, proposant-los la creació d'una única "República Soviètica de la Muntanya" (Gorskaia Sovetskaia Republika) amb una àmplia autonomia per a cadascun dels seus components – Txetxènia, Ingushetia, Ossètia, Kabarda, Balkaria i Karatxai-; per la seva banda els Muntanyesos reconeixien el Govern Central. Així ho va fer l'assemblea constituent de la nova República, a la vegada que oficialitzava el reconeixement del *Shariat* com a base de les seves lleis i exigia la devolució de les terres preses en el zarisme als camperols. Lenin, en defensa de l'acord, insistia en el respecte a les particularitats nacionals de la zona, en la carta dirigida als comunistes nord-caucàsics els urgia a "no copiar les nostres tàctiques, sino adaptar-les a les condicions caucàsiques".

Membres de la *intelligentsia* comunista nadiua, que havien lluitat a la Guerra Civil, van assumir la direcció dels Muntanyesos en els governs de Daguestan (també República Soviètica), Txetxènia, Ingushetia, Ossètia del Nord, Kabardino-Balkaria, Karatxai i Txerkèssia. Aquest període anomenat dels *padishahs*,

coincident amb la NEP (Nova Política Econòmica), "va ser el període de més pau entre les diverses nacions caucàsiques i popularitat del govern soviètic entre els Muntanyesos, només esquitxat per aïllades provocacions de la GPU" (publicació de l'Oficina d'Assumptes Exteriors de la República Txetxena d'Ichkèria)

Però la sobirania d'aquesta República va durar poc, coincidint amb la consolidació de Stalin i la mort de Lenin. Començava el calvari de la pressió de pobles estalinista.

Lenin

En la pressó

La pressió de pobles en la qual Stalin va convertir la URSS, va ser un malson tràgic per als txetxens. Però 30 anys de terror no van imposar el silenci sino constants insurreccions. Stalin i la GPU van suprimir la República, van enderrocar governs, van detenir, torturar, assassinar, desterrar i traïr per doblegar el poble txetxè. Van voler al final, esborrar la seva identitat amb la deportació massiva i la dispersió. Tampoc ho van aconseguir.

Fi de la República Soviètica de la Muntanya

Stalin aplicà l'oposat de les recomenacions de Lenin amb l'anomenada "ofensiva total socialista en tots els fronts". A Txetxènia, les *padishahs* Muntanyesos van ser detinguts acusats de nacionalistes-burguesos, transferint "la sobania autònoma" a la *txeka* (policia política) del Govern central. Es va anar liquidant la República Soviètica de la Muntanya creant 6 regions autònomes de la República Russa: Karatxai-Txerkess (12/1/1922), Kabardino-Balkar (16/1/1922), Adyghe (27/7/1922), Txetxènia (20/11/1922), Ingush (7/7/1924) i Ossètia del Nord (7/7/1924), i es va oficialitzar la seva defunció el 1.924. La primera mesura dels nous governs autònoms va ser el desarmament, advertència segura de l'onada repressiva que venia per més que ho neguessin en les visites les autoritats centrals (Kalinin, Rykov, Bujarin, ...).

Col·lectivització forçosa i insurrecció d'Istamulov

Al 1928 es realitzà a Grozni una "Conferència Regional sobre la Pobresa" amb l'objectiu de que el Soviet i el Partit local prenguessin mesures per pujar el paupèrrim estat del camperolat txetxè: crèdits, eines, llavors, terres addicionals... Però el novembre de 1.929, arribà el telegrama d'Andreev, comunicant que el Caucas Nord seria el primer territori de la URSS en el qual la col·lectivització de l'economia rural seria total, per "liquidar els kulaks com a classe" Van començar les confiscacions de terres, les detencions de camperols i les deportacions a Sibèria.

La resposta va ser una insurrecció generalitzada que va tenir els seus màxims exponents a Goiti (amb Mullah Ahmet i Mullah Kuriev), Shali (amb Shita Istamulov) i Benoi (amb Laroch i Hodja): van ocupar institucions i refineries, cremar arxius i detenir tot el govern i els caps de la GPU, ... i es va constituir un govern provisional que manifestà:

(1) (...) la col·lectivització ha d'acabar.

(2) Les detencions arbitràries (...) s'han acabar.

(3) Els caps de la GPU han de ser (...) substituïts per civils electes d'origen txetxè i el seu dret a perseguir ha de limitar-se a elements criminals.

(4) Les "corts populars" imposades des de dalt han de ser liquidades i la institució de les Corts del Shariat, prevista pel congrés constituent de la República Soviètica de la Muntanya a Vladikavkaz en 1.921, reinstal·lada.

(5) Ha d'acabar la intervenció de les autoritats regionals i centrals en els afers interns de la "Regió

de pobles estalinista

Autònoma Txetxena”, i totes les decisions (...) han de ser preses pel Congrés Txetxè (...) com preveu l’estatut “d’autonomia”.

La delegació del govern central que viatjà a Grozni es comprometé a castigar les autoritats locals i a que els afers interns txetxens “només serien resolts pel poble txetxè”. Es va acabar la insurrecció, però en 3 dies, la GPU va detenir tots els dirigents amb l’ excepció de Shita Istamulov, que enfrontà la detenció i va cridar a la *guerra santa* pel restabliment del Imam de Shamil i l’expulsió dels infidels del Caucas. Txetxènia es tornà a aixercar-se en armes seguida de Daguestan, Ossètia, Kabarda (Bekseneks), Balkària i Karatxai. Els combats contra l’Exèrcit Roig i la GPU van continuar fins l’abril del 30.

Onada repressiva de finals dels 30

Els cops de timó es succeïen sota Stalin i els dirigents de les col·lectivitzacions van caure en desgràcia: Moscou va retirar les tropes i envià materials per la reconstrucció. En aquest marc, la tardor del 31, Baklakov, cap regional de la GPU, convidà Istamulov per entregar-li l’amnistia, però al temps el disparà. La seva mort reanimà la formació de nous grups armats que van actuar per vengar-la fins 1935.

La nova constitució de la URSS estalinista el 5/12/35, encara que formalment va crear la “República Autònoma Socialista Soviètica Txetxena-Ingush”, va ser el tret de sortida de la brutal repressió que a nivell estatal va acabar amb els judicis de Moscou².

La lluita contra els “kulaks i els nacionalistes islàmics” va portar a la pressó a 35.000 persones en “l’Operació General per a l’eliminació dels elements anti-soviètics” entre la nit del 31/7/37 i el 1/8/37 en tota Txetxènia-Ingushètia. La NKVD (substituta de la GPU i els *txequistes*), començà per la intel·ligència lligada al govern autònom o la guerrilla.

II Guerra Mundial i insurrecció d’Israilov

Al començament del 40 –en ple acord germano-soviètic– es va iniciar la insurrecció de Hassan Israilov, poeta i intel·lectual, antic membre del Konsomol³ i del PC, per dues vegades empresonat i exculpat. Armats amb el que prenien als destacaments de càstig de l’exèrcit, en poc temps van controlar les muntanyes. El Congrés Nacional de Galanchozh proclamà un “Govern Provisional Popular Revolucionari de Txetxènia-Ingushètia”. Amb l’inici de la guerra entre Alemanya i la URSS, la insurrecció s’amplià a tot el Caucas, proclamant la independència.

En el 41-42 Stalin ordenà dos raids per bombardejar pobles provocant nombrosos morts a alguns d’ells (Shato, Istmkala i Galanchozh). Amb els alemanys ja en territori soviètic, Moscou no va permetre als txetxens formar crear les seves formacions militars nades. Malgrat tot, es van formar 2 divisions de voluntaris que es van posar a disposició de l’Exèrcit Roig. La primera va ser incorporada al front sud després de l’evacuació de Kersch, i va ser mencionada pel comandant del front, Budenny, com exemple

de valentia. La segona ni entrà en acció. Cap de les dues va ser reconeguda oficialment per l’Exèrcit Roig: les poques armes i uniformes de que disposaven eren facilitats pel govern txetxè. Quan van sol·licitar armes i equips a Budenny, només van rebre evassives. Els alemanys van creuar el Don cap a Stalingrad: sense armes ni suport de l’artilleria, els tancs alemanys van passar per sobre de la majoria dels seus cossos.

El febrer del 42, quan els alemanys arribaren prop de Taganrog i davant els mètodes brutals utilitzats pels nazis en la “alliberació d’Ucraïna”, el govern d’Israilov publicà una “Crida al poble Txetxè-Ingush”, instant a rebre’ls com aliats si reconeixien la independència caucàsica, però els alemanys no van arribar Txetxènia.

Deportacions massives del poble “traïdors”

El poble txetxè va ser acusat de traïció i col·laboració amb l’enemic. Fossin o no dels insurrectes, comunistes, oficials de l’exèrcit i inclús de la NKVD: Stalin estava decidit a aplicar l’ordre de Nicolàs I d’exterminar als muntanyesos donada un segle abans. Tots els txetxens, ingushes, balkars i karatxais foren deportats entre el 43 i el 44: entre 1’4 i 1’7 milions. Es creu que els txetxens i ingushes n’eren 425.000. Podien portar 20kg per persona, la resta va quedar pels russos que repoblaven el territori. Es van destruir els llocs històrics, utilitzant les pedres per pavimentar Grozni. En el viatge van perdre la vida no menys de la meitat. La resta va ser dispersat en llocs desconeguts pels demés a Sibèria i Àsia Central. Aquesta diàspora va ser l’intent de l’estalinisme d’esborrar la identitat de tot un poble.

Amb la campanya de *desestabilització*⁴ de Krushev a 1957 s’autoritza el retorn del txetxens i el restabliment de la seva República en el marc de la URSS. A novembre de 1.990 el Soviet Suprem de la República feia la “Declaració d’Estat sobirà de la República Txetxena-Ingush”. Eren els nens deportats que no havien perdut la seva identitat com a poble. Els criminals mètodes de Stalin havien fracassat.

Notes

1 Kulaks, camperols rics

2 Judicis de Moscou. Processos contra els dirigents del Partit Bolxevic durant la revolució: confessions sota tortura, assassinats i deportacions...

3 Konsomol, era l’organització de les joventuts comunistes.

4. *Desestalinització* va ser el terme utilitzat per Krushev en 1956 després de la mort de Stalin. Les estatuës de Stalin van ser retirades, però la seva terrible policia política i la repressió van seguir intactes.

Stalin

Un enclau estratègic a la ruta del petroli i el gas

Els interessos russos pel control de Txetxènia tenen també un fort component econòmic. El Caucas té jaciments de petroli, però encara més important és que està a la ruta dels jaciments de petroli del Caspi i dels de gas natural del Turkmenistan i de l'Àsia Central. L'imperialisme atorga a la lluita pel control dels recursos energètics del planeta un lloc privilegiat a la seva política de seguretat. Amb la *Guerra del Golf* els EE.UU. van sotmetre l'Irak als seus plans, van retirar el seu petroli del mercat mundial, i sobretot van poder controlar més directament tota la zona, en la qual es troben el 65% de les reserves de petroli del planeta. Les repúbliques de l'exURSS disposen també d'importants reserves de petroli i encara més important és la seva posició si ens referim al gas natural, un combustible amb més projecció de futur que el petroli. Les principals zones d'explotació d'aquests recursos estan a les vuit repúbliques transcaucàsiques i de l'Àsia Central que declararen la independència de Moscou el 1.991. Es calcula que entre 10 i 15 anys tardaran els jaciments en arribar al màxim rendiment. Però la sortida de petroli i el gas havia de passar per territori rus.

Els projectes d'explotació i transport d'aquests recursos venen de 1993, any el qual La Unió Europea, amb el suport dels EE.UU. aprovava el programa Corredor de Transport Europa-Caucas-Àsia (Traceca) que més endavant havia d'extendre's a Ucraïna i Mongòlia. Es tractava d'una xarxa de ports, carreteres, ferrocarrils, oleoductes i gaseoductes, completat amb un passadís aeri, la *Southern Ring Air Route*. Aquesta xarxa de comunicacions rebria més endavant el nom de "*Ruta de la seda del s. XXI*" per la seva importància econòmica. Políticament, la xarxa pretenia poder extreure les riqueses del Caspi i l'Àsia central sense dependre de territori rus ni d'Iran. Turquia, principal aliat dels EE.UU. a la zona i membre de l'OTAN, havia de tenir una posició rellevant en el projecte i en la zona.

De la guerra del 94/96 a l'actual

Les inversions a la zona des d'aquella data es van multiplicar. Els rics jaciments de petroli descoberts al mar Caspi van permetre al Govern de l'Azerbaidjan signar al setembre del 94 amb multinacionals occidentals l'anomenat *contracte del segle* per valor de 7.600 milions de dòlars. M. Tofik Zoufougarov, ministre d'afers estrangers d'aquesta república declarava fa poc que "*havien signat contractes d'inversió per valor de 60.000 milions de dòlars (...) no només pel nostre petroli sino també pel gas*". Davant aquests plans, Rússia reaccionà i posà en marxa la construcció de l'oleoducte Bakú-Grozni-Novorossinsk al Mar Negre

en un intent de controlar el transport del cru.

El principi i la fi de la guerra d'agressió de Rússia a Txetxènia tenia a veure amb aquesta lluita pel control de les vies de transport: Rússia havia de fer valer davant les companyies multinacionals que controlava l'única sortida del petroli del Caspi. Però les dificultats russes per vèncer Txetxènia i l'allargament de la guerra feien perdre posicions a Rússia. La pau entre Rússia i Txetxènia signada entre Txernomirdin i Masjadov el 23 de novembre de 1.996, suposà la derrota de les tropes russes i la seva retirada del territori txetxè. A la resistència aferrissada dels txetxens, es va unir les mobilitzacions interiors a Rússia però també la necessitat de demostrar la viabilitat de l'oleoducte controlat per Rússia. Per aquest motiu la signatura del final de la guerra va suposar l'inici d'urgents negociacions que es van completar amb l'acord econòmic entre ambdues repúbliques signat el 9 de setembre de 1.997. L'acord permetia el pas del petroli des de Bakú (Azerbaidjan) fins el port rus de Novorossinsk i que havia de començar a funcionar a partir del novembre del 99. Però la carrera pel control del petroli i el gas no es va aturar, ni tampoc els plans de construcció d'altres oleoductes: el 17 d'abril de 1.999 s'obria el nou oleoducte Bakú-Soupsa, el port Georgià del mar Negre, el primer que passa per fora del territori rus.

Malgrat els acords entre Txetxènia i Moscou, els russos van haver de transportar el petroli per vagons de tren per evitar Txetxènia passant més al nord, quan a la primavera passada van foradar els conductes de l'oleoducte. Les operacions de Basaiev a Daguestan amenaçaven les vies russes al petroli del Caucas i haurien tallat aquest trànsit i a la vegada haurien fet impossible l'altre gran projecte rus: un nou oleoducte Tenguiz-Novorossinsk que creua el nord del Daguestan i que es va iniciar el maig del 99. Rússia, que pels acords del 96 no havia reconegut la independència de Txetxènia, i aprofitant els atemptats, decidí eliminar d'una vegada per sempre la resistència Txetxènia i recuperar la seva posició de control del Caucas.

En l'ofensiva actual, els avenços militars russos eren acompanyats per les negociacions econòmiques. Amb les tropes russes ocupant el nord de Txetxènia, el ministre rus de l'energia s'afanyava a negociar amb Azerbaidjan el transport d'aquí a dos anys de 12 milions de tones per any per un nou oleoducte que evités Grozni, pel nord de Txetxènia en territori ocupat. Però l'opció preferida per la república del Caspi ha estat la que li oferien les potències occidentals i els EE.UU. en primer terme. Així el 19 de novembre el president Clinton i els homòlegs de Turquia, Azerbaidjan i Geòrgia signaven l'acord per la construcció d'un nou oleoducte i un gaseoducte, que treuen el petroli i gas amb destinació al port turc de Ceyhan, deixant en un segon terme les propostes russes.

El petroli i el gas a la política russa

Per Rússia la venda de petroli i gas natural li suposa la principal font de divises i el 15% de totes les exportacions, però també és un poderós recurs per a mantenir la CEI, per exemple per controlar Ukraine que depen en un 90% del petroli i en un 80% del gas natural que avui subministra Rússia. Les necessitats de carburants, els preus els quals els ven Rússia i els deutes acumulats per les repúbliques permeten mantenir a Rússia una posició de força a la CEI. Sovint l'empresa russa Gazprom, la primera companyia mundial del sector del gas i que controla el 32% de les reserves mundials d'aquest producte, converteix els deutes de les repúbliques de la CEI en noves concessions en les explotacions dels recursos de gas i indústries energètiques d'aquestes repúbliques, seguint els mateixos criteris que des del Pla Brady aplica el FMI als països que no poden pagar el deuta extern, obligant-los a privatitzar i vendre a baix preu els recursos rendibles.

Gazprom té un enorme poder polític. Així el primer ministre de la Rússia post-Gorbatxov va ser Victor Txernomyrdin, l'antic director de Gazprom. El seu successor Víctor Kirienko -també exministre d'energia- va intentar aplicar des del Govern els plans del FMI que entre altres coses exigia posar fre a l'expansió de Gazprom. En nombroses ocasions les instàncies del FMI, al servei de les multinacionals nordamericanes i europees del sector, havien pressionat leltsin per a que procedís a un desmembrament del nou i poderós competidor rus en el mercat mundial. Però el FMI va fracasar en l'intent. Gazprom també actua com a multinacional amb interessos propis i començà a intervenir en

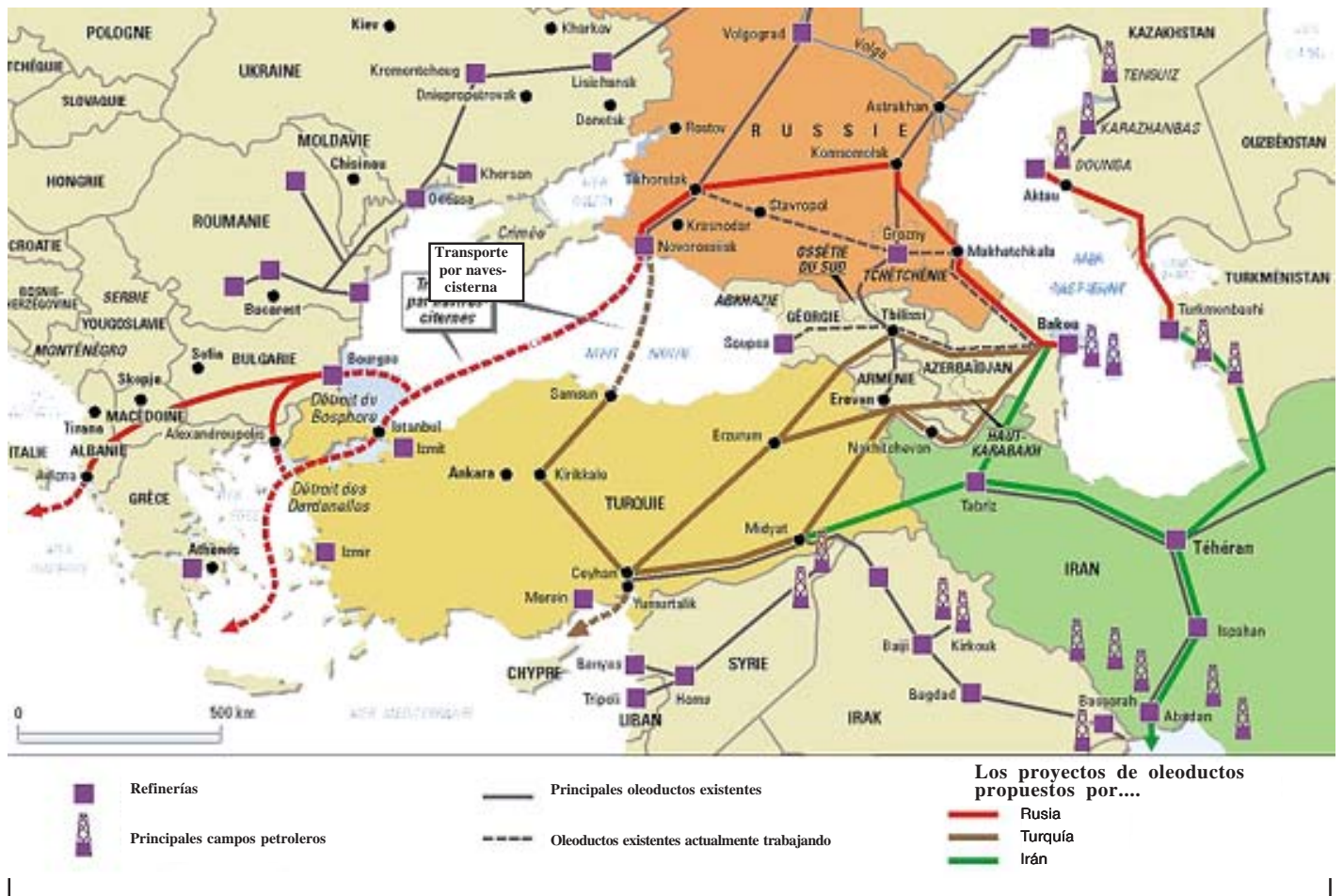
companyies de gas occidentals, amb posicions de força a Alemanya i altres països europeus. Un exemple és el recent contracte signat per Gazprom amb la francesa Total per a l'extracció de jaciments de gas a l'Iran que enfronta el desacord dels EE.UU.

La importància de Txernomyrdin a la política russa es demostra en els anys al capdavant del Govern, signant l'acord amb Txetxènia i que més endavant fos l'enviat de leltsin per la guerra de Kosova. Cada cop que s'arriba a un impass entre les forces entregades al FMI i a l'imperialisme que demanen el desmantallament de tota la indústria russa i les que agrupa el poderós complexe militar-industrial que controla el PCFR, reapareix Txernomyrdin i Gazprom.

La ruta de la seda i els conflictes de la zona

Si hom estudia els mapes dels oleoductes i el seu traçat definitiu observarà que hi ha una estreta relació amb els conflictes de la zona. Començant per la part més occidental, hi ha previst l'arribada d'oleoductes al port albanès de Dürres. A Albània, els EEUU i l'OTAN prengueren importants posicions militars amb l'excusa dels camps de refugiats de la guerra de Kosova. Per això són molt aclaridores les primers paraules del primer cap del contingent internacional de la KFOR, el britànic Micehl Jackson: "Som aquí aquí per a defensar també les vies de comunicació entre l'Est i l'Oest i les vies energètiques."² Les operacions d'intervenció de l'OTAN a Kosova tenen molt més a veure en consolidar i establitzar l'àrea i en prendre posicions estratègiques envers els centres energètics del Caspi-Caucas, i no en cap interès pel poble kosovar.

Si anem una mica més lluny trobarem el conflicte del poble kurd. Els oleoductes i gaseoductes han de

passar justament pel kurdistan turc. La política occidental es pot resumir en carta blanca al règim turc per prosseguir l'extermini de la resistència turca. Un exemple molt evident d'aquest suport va ser a la reunió de la CSCE reunida a la ciutat turca d'Estambul i absència de tota referència al poble kurd, malgrat el seu màxim dirigent Ocälam està a l'espera de la confirmació de la sentència de mort dictada pels tribunals militars turcs. O fa pocs dies a les negociacions per a incloure a Turquia com a candidata a l'entrada a la UE. Tampoc és casual que un dels ramals de l'oleoducte en construcció travessarà les zones d'exclusió a Irak.

Més lluny d'aquí i aprop dels jaciments, Armènia i Azerbaidjan s'enfronten per l'enclau del Karabaj. L'interès econòmic fa girar la política dels EE.UU.: mentre arma Armènia, que és l'estat que rep més ajuda militar per càpita després d'Israel, i en aplicació de la Freedom Support Act de 1.992 té prohibida tota ajuda directa a Azerbaidjan, les multinacionals del petroli que ja compten en contractes de 10.000 milions de dòlars en aquesta

república, pressionen per modificar ràpidament les relacions. De moment, l'acord del 19 de novembre i els nous oleoductes els està donant la raó.

A Txetxènia els interessos econòmics i polítics de les grans multinacionals expliquen la complicitat occidental amb el genocidi. Uns i altres exigeixen estabilitat sense preocupar-se pel preu que han de pagar els pobles per aquesta pau: la pau dels cementiris i els oleoductes. Els enfrontaments entre uns i altres en el camp del control dels negocis, deixen pas a la seva unitat i col·laboració quan un poble vol prendre la paraula i enfrontar l'opressió. Quan estan en joc els interessos multimilionaris de les multinacionals no hi ha espai per a cap llibertat pels pobles.

6 de desembre de 1.999.

Notas:

- 1 Le Monde Diplomatique, Octubre de 1.999. "Succession ouverte en Azerbaidjan". Vicken Cheterian.
- 2 La Vanguardia, 13 de novembre de 1.999

Mosaic explosiu

Després del desmantellament de la URSS les tres repúbliques del Sud del Càucàs – Armènia, Azerbaidjan i Geòrgia- van accedir a la independència. El Càucàs del nord, en canvi, va romandre dins la Federació Russa, la qual cosa provocà la revolta de diversos pobles de la zona contra el poder central. Per Moscou, estava en joc el problema de la definició la frontera sud de Rússia entre la mar Negra i el Caspi, una zona de vital importància econòmica i estratègica per l'exportació de petroli del Caucàs. Des d'aleshores és l'escenari d'importants conflictes nacionals armats que tenen com a rerefons un context de

pobresa generalitzada i de polarització social extrema. A banda dels interessos econòmics de Rússia a la zona, l'agressió sobre Txetxènia s'explica també pel temor del Kremlin a que l'exemple dels txetxens s'estengui a d'altres pobles del Caucàs Nord.

Daguestan ha viscut les dures conseqüències del bloqueig rus sobre Txetxènia i la seva frontera sud ha estat ocupada per tropes russes per aturar el fluxe d'armes des de l'Azerbaidjan. Milers de refugiats txetxens han fugit cap aquesta república pobra, on les epidèmies de còlera són freqüents. A la frontera sud del Daguestan viuen els Lesghiens un poble dividit entre la federació russa i l'Azerbaidjan, sobre el territori del qual passen els oleoductes abans d'entrar a Txetxènia. (Veure article)

Ingushetia és una petita república, pertanyent a la Federació Russa, hi ha un refugiats txetxè per cada habitant. L'octubre-novembre del 92 es va produir el conflicte entre Ingushetia i Osètia del Nord pel control de la regió de Prigorodni, conflicte encara obert en què els osetis tenen el suport de Rússia.

Ossètia: del Nord i del Sud. La del Sud s'enfronta a Geòrgia per la independència i la unificació amb el Nord. Cherverdnadze, president de Geòrgia, ofereix a Osètia del sud l'estatut de regió autònoma, i les autoritats d'Osètia del Nord rebutgen la unificació, al·legant que seria l'inici d'una guerra amb Geòrgia.

Abkhazia va protagonitzar entre l'estiu de 1992 i el setembre 1993 una lluita per separar-se de Geòrgia. Diversos milers de guerrillers txetxens recolzaren els abkhazis sota la direcció de Basaev,

que comandà la presa d'hostatges a l'hospital de Budyneovsk. Aquest conflicte va permetre a Rússia tornar a establir les seves tropes a la zona com a força de "pacificació" i forçar el govern georgià de Chevernadze a acceptar l'adhesió a la CEI i el manteniment de quatre bases militars russes sobre el seu territori. Rússia no forçà l'annexió de l'Abkhazia a Geòrgia ni ajuda a l'ocupació del país per l'exèrcit i la població georgiana. Ieltsin fa una distinció neta entre

Txetxènia i Abkhazia: la primera amenaça el seu domini sobre el Caucas i el seu control de les vies de comunicació, però la segona, al contrari, li permet mantenir la dependència de Tbilisi.

Alt Karabak: conflicte entre Armènia i Geòrgia pel control d'aquesta regió, la guerra es va aturar el desembre del 94 però no s'ha arribat a una decisió sobre l'estatus final de la zona.

Genocidi a Daguestan

Septiembre 1999

(...) Daguestan és una República plurinacional, integrada a la Federació Russa, que limita al llarg de 600 Km a l'oest amb Txetxènia i a l'orient té gran part de la costa russa sobre el mar Caspi.

D'acord al tractat per a l'explotació del petroli del Caspi (entre Azerbaïdjan, Kazajstan, Turkmenistan, Rússia i Iran) el volum d'aquest jaciments marins es reparteix proporcionalment al perímetre de costa de cada país sobre el mar Caspi. És aquesta la principal raó per la qual les potències imperialistes estan tan interessades en la regió i un dels motius pel qual el govern rus va emprendre aquesta nova i costosa (...) campanya militar repressiva.

L'origen del conflicte

(...) Dins del petit territori d'aquesta paupèrrima república, la població de la qual és predominantment musulmana, cohabitaven un centenar de pobles diferents, inclòs txetxens *akiynes* a la zona de Jazaviurt.

A la regió muntanyosa de Novolaksk, Karamají i Txabanmají, fonamentalment camperoles, dedicada a l'agricultura i ramaderia, fa diversos anys la població es va aixecar contra el poder central de la república i va formar els seus propis òrgans de poder armat desconeixent a la policia i guardant l'ordre amb les seves pròpies milícies (...)

Els habitants d'aquestes zones «alliberades» són majorment de pobles *avares i darguines*. A més, molts dels membres d'aquestes nacionalitats són musulmanes *vajjabites*, una branca radical de l'Islam (... que) abarca fins el 10% de la població total de Daguestan.

Però seria erroni dir que es tracta d'una insurrecció *vajjabita*. Més bé la insurrecció de Novolaksk, Karamají i Txabanmají engloba diferents grups de l'islamisme fonamentalista que van formar comunitats *dzhamaat* i que viuen segons la llei del *shariat*.

Aquesta ideologia i organització són només l'embolcall d'una profunda crisi social que abarca tot Daguestan i són el fals canal per a la rebel·lió que s'extén a la resta del Caucas. Daguestan és, amb certesa, una de les regions més pobres de Rússia. Que va quedar aïllat de la resta de Rússia amb la guerra de Txetxènia i les pèrdues econòmiques que llavors va patir van ser immenses (...) Actualment la situació és catastròfica.

La desocupació és de més del 60%. D'acord amb les dades oficials, per a una vacant es presenten 37 persones. Més del 70% de la població viu sota el nivell de pobresa. El robatori, el segrest i les bandes mafioses són branques integrants de la vida econòmica daguestana, i els quotidians atemptats amb explosius i l'assassinat per encàrrec són característiques de la seva vida política. Per si calguessin més calamitats, fa poc, el territori va ésser castigat per un terratrèmol i dos anys de gran sequera.

L'inestable poder a Daguestan està dirigit per un acord de grups ètnics i confessionals, clans familiars i mafiosos que funcionen en un Consell d'Estat. No hi ha president, però sí un jefe parlamentari del Consell.

La cúpula estatal té els seus interessos econòmics i polítics amarrats a Moscó. La majoria de la població sent una profunda nostàlgia per l'època soviètica i molta desconfiança envers els líders txetxens.

El detonant

Fa temps que el govern rus té pendent sufocar els camperols insurrectes de Novolaksk, Karamají i

Txabanmají i "estabilitzar" Daguestan. És en aquest marc que la invasió del líder txetxè Shamil Basaev (opositor de l'actual president de Txetxènia), junt al comandant jordà Jattab i mils de guerrillers islàmics, a la regió daguestana de Botlija –prop de la frontera amb Txetxènia– va servir de pretext i detonant per a la contraofensiva repressiva federal.

Després de més d'un mes de guerra a gran escala, amb l'aviació russa bombardejant aldees, l'artilleria pesada i llençacohets colpejant, al principi, les zones ocupades per la guerrilla islàmica i després les zones insurrectes de Novolaksk, Karamají i Txabanmají, l'operació de "neteja de bandits" es va convertir en genocidi d'aquests pobles.

(...) Els camperols de Novalaksk, Karamají i Txabanmají no tenien res a veure amb els plans de Basaev i li van demanar que es retirés de les seves zones (...). Però el govern federal i el de la república van aprofitar la confusió creada per l'ocupació i els brutals atemptats, per armar als propis indignats daguestanesos que s'allistaven com a voluntaris contra els invasors txetxens al seu territori.

Tràgic balanç

El resultat provisional d'aquesta guerra és: massacre de milers de camperols daguestanesos, entre ells de moltes dones i nens. Milers de refugiats al Daguestan. Les poblacions insurrectes estan ocupades per les tropes federals, Les forces txetxenes de Basaev van fugir (...) Les baixes a l'exèrcit federal i les tropes especials de policia són molt nombroses, en especial de soldats rasos, i són incomptables les morts de milicians voluntaris daguestanesos.

A les ciutats fustigades per les bombes hi ha milers de damnificats sense cases, ni roba. Creix la xenofòbia i els controls policials a la població. (...) La humiliació per motius racials creix dia a dia.

Per altra banda, plouen les denúncies contra el ministre de defensa, per l'enviament al front de reclutes sense experiència. Tatarstan, república de la Federació Russa de majoria musulmana, va suspendre el reclutament en el seu territori fins que no retornin de Daguestan tots els reclutes.(...) Les mares de soldats han format un moviment que s'anomena "mocador blanc" per rescatar als seus fills del front de Daguestan. (...) Mentrestant la policia recorre les cases populars buscant bombes i "terroristes" (...) La Duma i les seves principals fraccions, amb el PCFR al davant, recolzen la "valentia" i els "esforços estabilitzadors" del govern del premier Putin (exjefe) del KGB que va reemplaçar al general Stepashin) a Daguestan.

Pavel Slutzky

(extractes de l'article publicat en LI 4)

Mètodes i direcció

Guanyar o perdre

Txetxènia es va declarar independent el setembre de 1991 després d'una onada de mobilitzacions que portaren a la presa del parlament i de l'edifici de la KGB. L'octubre es van celebrar eleccions, que portaren a la presidència Yogui pel 90% de vots. Dudayev era un militar que guanyà la popularitat en negar-se a acomplir les ordres de bloqueig al parlament i a la televisió estatal l'Estònia el 1990. Ielstin va respondre a la declaració d'independència negant-se a reconèixer el nou estat i amb una primera temptativa

novament fou rebutjada per la milícia txetxena. Davant d'això el desembre, Ielstin va tornar a l'atac obert amb els bombardeigs sobre Palau Presidencial. Dudayev va fugir a les muntanyes i a Grozni s'instal·là el govern pro-rus d'Umar Aturkhan i Salambek Kharzhiyev, començà així una guerra oberta contra la resistència txetxena que es perllongaria fins el 1996.

En termes de morts i refugiats, la guerra va tenir un balanç tràgic per als txetxens: el 1991 la població era de gairebé 1.300.000 habitants, i actualment viuen a Txetxènia menys de 200.000 persones¹. Tanmateix, els txetxens van aconseguir resistir a l'agressió i més de 80.000 soldats russos van morir al front, la qual cosa va generar un moviment de rebuig a la guerra dins Rússia, encapçalat per les mares dels soldats, que forçà Ielstin a la retirada. El general Lebed fou enviat a negociar el tractat de pau del 12 de maig de 1997, que constitueix una derrota evident per Rússia, per bé que no suposa el reconeixement de la independència de Txetxènia.

Des de la fi de la darrera guerra, Txetxènia ha funcionat com un estat independent, tot i que des del Kremlin no s'ha fet cap avenç significatiu en el procés d'autodeterminació. La lluita dels txetxens va tornar a les portades dels diaris amb la invasió del Daguestan a mans de Basaev -primer ministre txetxè i opositor de l'actual president- i el comandant afgà Al Hattab, que va servir de pretext per a l'atac rus sobre el Daguestan i més tard sobre Txetxènia. La direcció de la guerrilla txetxena ha adoptat una política basada d'una banda en la construcció de la "Gran Ichkeria", i de l'altra en "portar la guerra al cor de Rússia". Els seus mètodes terroristes de venjança, amb bombes de destrucció massiva a Buinaksk, Daguestan i contra la població russa van servir per a generar una gran confusió entre

d'invasió del país. Però aleshores la Guàrdia Nacional Txetxena ja comptava amb 60.000 combatents, i 300.000 més formaven les milícies. L'exèrcit rus fou aturat i, davant la resistència, Rússia es va retirar inicialment i transformà el problema en una guerra civil armant una quinta columna dins Txetxènia, que a finals de novembre de 1994 va entrar a Grozni i

la població russa, creant l'ambient per a organitzar "pogroms" anticaucaàsics arreu del territori rus. Això va servir al govern per a vèncer la síndrome de la derrota de Txetxènia i utilitzar els mètodes més brutals no només contra la guerrilla sinó sobre el conjunt de la població Daguestana i Txetxena. Els rebels daguestans no tenien res a veure amb Basaev i li van exigir que es retirés. Però Ieltsin va aprofitar la confusió creada per l'ocupació per armar els propis dagestans que s'allistaren per enfrontar-se als invasors txetxens. Amb aquesta política, Basaev només aconseguí enfrontar pobles, els russos i els daguestans contra els txetxens, quan l'enfrontament real es dona entre les classes; a més, els txetxens podrien perdre així el principal aliat que els va portar a la victòria en la darrera guerra, el poble rus mobilitzat contra la política genocida de Ieltsin.

Però no només tenim diferències amb el fundamenatalisme islàmic de Basaev i els seus mètodes terroristes, sino també amb el president txetxè, Masjàdov. Les negociacions que va fer dels acords amb Ieltsin no partien del reconeixement de

la lluita dels seu poble per la independència en la guerra anterior, i, quan es trobà atacat per l'exèrcit rus, cridà Occident demanant la intervenció de l'ONU. No van actuar igual els alcaldes de les 26 poblacions txetxenes que exigiren Masjàdov que l'exigència a Occident fos d'armes per a defensar-se de la neteja ètnica. Aquests fet, com el que una societat suposadament dominada pel fundamentalisme islàmic, el pricipal líder religiós, el Mufi Kadyrof, hagi estat condemnat per alta traïció per haver venut al russos Gudermés –segona ciutat del país-, ens fan tenir molta cura a l'hora de generalitzar les nostres crítiques. I, siguin les que siguin, la direcció dels txetxens ho és recolzant-se en les legítimes aspiracions del seu poble per l'autodeterminació, i no posem per endavant les nostres diferències amb la direcció a la lluita d'aquest poble. És més, si els critiquem és perquè volem que aquesta lluita no la perdi, i perquè entenem que els mètodes i plantejaments no els ajuden a guanyar.

1 La Vanguardia 25/11/99

Aquí i ara

Com ajudar el poble txetxè?

Sovint es creu que davant d'una guerra és molt poc es que es pot fer, i si alguna cosa es pogués fer seria demanar una nova "intervenció humanitària" dels governs imperialistes o l'ONU. Ells sí que tenen les armes per aturar-ho!, ens diran molts. Què passa quan parlen de territori rus? Que avui no és imaginable una intervenció militar exterior que no acabés amb una guerra d'incalculables conseqüències, ... així doncs, ...

Rebutgem categòricament que davant una guerra d'agressió com la que pateix Txetxènia no es pugui fer gran cosa. Què és pot fer, que sigui efectiu?

1. Un suport polític clar a la seva lluita: El reconeixement incondicional de la independència. Els txetxens, com els kosovars, van decidir lliurement constituir-se com a estat independent. El reconeixement internacional de la independència i del nou govern suposaria donar un gir polític qualitatiu a la situació. Què passaria si Aznar, Clinton, Chirac, Blair, Shroeder... haguessin de reconèixer l'estat txetxè i establir relacions diplomàtiques a tots els efectes? No canviaria la situació si es reconegués el dret del nou estat a armar-se? En tot cas ens trobaríem davant un escenari nou, i en aquest sentit cal pressionar els governs i institucions a tots els nivells.

2. El suport material a la resistència: malgrat totes les diferències polítiques que puguem tenir amb la direcció de la resistència txetxena, que les diem obertament, com a poble oprimint i agredit, té tot el **dret a l'autodefensa, en primer lloc, a armar-se.** Aquest és el més immediat i concret fre al genocidi. Nosaltres avui no tenim els mitjans per enviar armes, però si podem fer arribar diners i suport material. I diem avui no estem en condicions de donar un suport militar com a constatació d'una debilitat, perquè l'internacionalisme obrer ha viscut nombrosos exemples de suport militar a pobles en lluita: van haver

brigades en la revolució espanyola el 36; la nostra organització internacional, la LIT-ci organitzà i va armar una brigada a lluitar al costat dels sandinistes a Nicaragua, la Brigada Simón Bolívar.

3. No només amb armes es guanya una guerra. La mobilització és decisiva. Mobilització internacional i en el cor del país agressor. Expliquem en aquest *Suplement* que la guerra del 94-96 no la van guanyar els txetxens només en el camp

militar sinó que ells mateixos van ser derrotats als carrers de Moscou amb el descontentament massiu contra la guerra, les desercions dels soldats, les mobilitzacions de mares. Però d'exemples com aquest n'hi ha molts, Gorbtxov va fracassar les operacions militars per impedir la independència dels Estats Bàltics als carrers de Moscou, per les manifestacions multitudinàries. A Vietnam, mai podien guanyar "militarment" els vietnamites contra els EE.UU., però la seva lluita unida als milions que es movien arreu del món i, molt especialment als mateixos EE.UU., van derrotar a l'exèrcit més potent del món.

I és per això enorme la responsabilitat que tenim tots en impulsar les mobilitzacions: campanyes de pressió per al reconeixement de la independència i la retirada de l'exèrcit rus (signatures, faxos a les ambaixades, concentracions... boicots als interessos comercials russos en cada país (com quan, davant el genocidi a Timor, els sindicats australians van boicotejar la descàrrega dels vaixells indonesis), mobilitzacions de suport als moviments interns a Rússia... Aquestes són les nostres eines, les que els treballadors i els joves tenim al nostre abast. **I són molt més poderoses dels que ens volen fer creure els governants!**

Tots tenim la nostra responsabilitat, però és evident que són les grans organitzacions (partits d'esquerres i sindicats) qui més responsabilitat tenen en que no hi hagi una resposta massiva. És criminal la política de silenci i desmobilització que s'està aplicant sistemàticament davant els genocidis. Amb les nostres limitacions –que són moltes-, com els nostres companys del POI al cor de Rússia i en tots els països en els quals té presència la Lliga Internacional de Treballadors, posem tots els esforços per defensar els pobles i els treballadors, confiant només en la seva capacitat de lluita, en la importància de la mobilització, de la solidaritat internacional, sense confiar ni en les institucions i governs imperialistes ni en els de la vella burocràcia estalinista. Aquesta va ser la tradició de l'internacionalisme. **Apunta't tú també!**

Pobles de primera i pobles de segona

En la constitució de la Plataforma en Defensa de Timor formada per un bon nombre d'organitzacions, es va imposar que la primera exigència fos la d'exigir la intervenció de l'ONU sota els arguments que el CNRT la demanava i que no hi havia cap altre forma concreta d'aturar la massacre davant un exèrcit molt superior a la resistència com és l'indonesi. Nosaltres ens hi vem oposar perquè estem en contra de la intervenció imperialista, demanant que es manifestés només el suport a la lluita de la resistència timoresa. Però la majoria, amb una forta discussió amb EUiA representada per militants del POR, va decidir que s'havia de posar. Ara ens tornem a trobar moltes d'aquelles organitzacions en la Plataforma en Defensa de Txetxènia, davant un genocidi de dimensions similars o pitjors a les de Timor Oriental, amb un exèrcit més poderós encara que l'indonesi, Masjadov va demanar la intervenció de l'ONU, és a dir es va reproduir la mateixa situació, però ara no: les mateixes forces no demanen la intervenció de l'ONU. Al contrari, ara el problema de com aturar el genocidi és secundari i només s'ha de fer una crida a aturar l'exèrcit rus.

Però les diferències no queden només aquí, doncs també la decisió dels pobles té un valor diferent: pel timorés es podia posar en el centre el reconeixement de la independència, mentre que pel txetxè (com abans pel kosovar), que també va fer el seu referèndum i decidí la independència al 91, no es podia demanar el reconeixement de la independència i no s'havia de passar del dret a l'autodeterminació.

És lamentable que també a l'esquerra hi hagin "pobles de primera i de segona"; si el poble en qüestió està sota la influència dels antics règims estalinistes (Bòsnia, Kosova, Txetxènia...), darrera la defensa abstracta del dret a l'autodeterminació, no se'l vol reconèixer quan l'exerceixen, ni es demana la intervenció "amb forces de pau" de l'ONU. I és que darrera la política d'IU i la EUiA està la del PCE, - PSUC(viu) i PCC a Catalunya-, que són qui manen, i aquestes forces tenen el seu referent a Rússia en el Partit Comunista de la Federació Russa de Zjugánov, que ha donat suport a les nombroses intervencions de les tropes russes contra "els nacionalismes", també a l'acció d'extermini a Txetxènia.

Defensar la independència d'Ichkèria des del cor de l'imperi rus

El Partit Obrer Internacional (POI) està constituït per treballadors i joves de Rússia i Ucraïna. En aquest partit treballen els militants de la nostra organització internacional, la Lliga Internacional de Treballadors (LITci). La lluita per la recuperació del marxisme revolucionari a l'exURSS, després de tantes dècades de repressió i opressió estalinista, és una tasca difícil però absolutament imprescindible per un corrent internacional revolucionari. És per això que en les nostres publicacions podràs trobar un seguiment important d'aquesta tasca i del les lluites polítiques i sindicals que es produeixen dins la classe obrera de l'ex URSS. El POI, juntament amb la LITci i altres partits polítics avui impulsen un reagrupament internacional: el Koorkom (Comité Coordinador) en el qual es discuteix dels problemes centrals de la lluita de classes internacional, s'aproben propostes d'acció comunes, tot amb l'objectiu d'avençar en la construcció d'una Internacional Obrera.

Declaració del comitè del POI sobre l'agressió de Rússia al Caucas

***1. La sagnant "operació antiterrorista" al Càucàs representa una agressió contra l'estat sobirà, de fet i per dret, d'Ichkeria¹, per part del govern de "l'hereu" Putin i la tal anomenada "família". (...)**

***2. La classe obrera no necessita la guerra, (...)**

***3. Els esdeveniments a la fàbrica paperera a la Fàbrica de Paper del Cel·lulosa de Vyborg (CBK) van mostrar a on estan els "bandits", qui són els "terroristes" i contra qui fa la guerra el poder de Rússia.³(...)**

***4 Això evidencia, una vegada més, que el genocidi contra els camperols daguestans i la població de Txetxènia és un assaig general de repressions massives contra els treballadors de tota Rússia. (...)**

***5. Per això és en defensa dels interessos de la classe obrera de Rússia –i de tot el món- no deixar-se arrossegar per la histèria xauvinista i bel·licista, exigir l'aturada de l'agressió imperial del govern de Rússia al Caucas, denunciar la discriminació de les "persones de nacionalitat caucasiana" i assumir una posició derrotista respecte a la guerra de les forces repressives "federal" contra Txetxènia.**

***6 La independència d'Ichkeria serà obra dels treballadors i camperols mateixos, lliurant-se del dictat dels seus "comandants" burgesos que es cobreixen sota consignes islàmico-radicals.**

Detenció de "sospitosos" de terrorisme als carrers de Moscou.

Amb aquest objectiu el Soviet del POI fixa el següent programa d'acció:

- Repudiem la massacre perpetrada per les forces repressives "federal" (...) Els milicians daguestans exigeixen armes i tenen el dret a defensar-se ells mateixos de qualsevol invasió, vingui d'on vingui. Armes als voluntaris daguestans.
- Repudiem aquesta nova expedició de càstig a Txetxènia! (...)
- Denunciem la complicitat de EE.UU i de les altres potències del G-7 amb l'agressió del govern de Rússia. (...)
- Exigim el reconeixement de la independència d'Ichkeria! No a la transformació en el "ghetto" del Càucàs condemnat a un nou holocaust!

- Condemnem la histèria xauvinista-belicista i el racisme anticaucàsic que promouen el govern de Putin-Yeltsin i els mitjans de difusió que controla, la qual és avalada per la majoria de les faccions parlamentàries de la Duma encapçalades pel PCFR, (...)
- Exigim la retirada de les tropes federals de Txetxènia!(...) Tot el nostre recolzament als comitès de mares de soldats, que intenten salvar els seus fills d'una nova massacre.
- Exigim que el diner del pressupost es destini al pagament dels salaris i les jubilacions que es deuen, es destini a reconstruir la salut i a l'educació pública i a la ciència i no a les enormes despeses de la casta militar i al complex industrial militar.
- Repudiem els abusos contra els treballadors i "persones de nacionalitat caucàsica" per part de les forces de "l'ordre" de Moscú (...)
- La seguretat de la població treballadora només la poden garantir els treballadors mateixos!. Recolzem activament la formació de comitès d'autodefensa obrera i guàrdies populars per edificis i per barris.

· Per altra banda repudiem l'acció objectivament provocadora dels "comandants" Basaev i Al Jattab. La seva invasió armada al Daguestan contra l'expressa voluntat de la immensa majoria dels treballadors daguestans i la seva vinculació amb múltiples segrestos i altres actes contra les masses populars de Rússia allunyen d'ells a la classe obrera internacional. I a més, amb això, ells traeixen la lluita del propi poble txetxè per la seva independència, aïllant-lo també dels seus germans del Càucus i donant al govern de Putin una fàcil excusa per a proclamar a tot el món que "Rússia és atacada pel terrorisme internacional".

Moscú, 7 de novembre de 1999
Partit Obrer Internacional, membre del Koorkom

Notes:

- (1) Ichkeria és el nom de l'estat que els propis txetxens assignaren a la seva República després del triomf de 1995.
- (2) Els atemptats amb bombes a Moscú i altres ciutats que van causar més de 300 morts i centenars de ferits entra la població van ser atribuïts als txetxens. Però (...) la pròpia investigació no va donar encara resultats contundents que permetin provar que van ser organitzats per les guerrilles txetxenes. Encara així va quedar gravat en part de l'opinió pública aquesta visió.
- (3) A la fàbrica CBK van ser ferits de bala 18 treballadors i altres desenes van patir contusions i ferides menors per garrotades i gasos paralitzants. Els treballadors van desallotjar als antimotins, van mantenir la fàbrica sota control des de fa dos anys, lluiten per l'anul·lació de la privatització fraudulenta a una firma "anglesa", registrada a Xipre i exigeixen la seva renacionalització.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal3.iddeo.es/li>
Tel-fax 93- 296 68 89

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

